

Királynő lesz, vagy áruló? Csak ő dönthet.

AZ ÉJKORONA
FOLYTATÁSA

HEIR OF a tűz örököse FIRE

fine
selection

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

⇨ *Első kötet* ⇨

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

⇨ *Második kötet* ⇨

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

⇨ *Az Üvegtrón előzményei* ⇨

SARAH J. MAAS

HEIR OF
a t ű z ö r ö k ö s e
FIRE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezúttal is Susannek:
a barátsága révén jobb lett az életem,
és ő adott szívet a könnynek.*

I. RÉSZ

A HAMU ÖRÖKÖSE

AZ
ORGYILKOS
ÉS A
KALÓZOK
FEJEDELME

1. FEJEZET

TE JÓ ÉG, MEKKORA FORRÓSÁG VOLT ezen a királyságnak aligha nevezhető helyen!

De az is lehet, hogy Celaena Sardothien csak azért érezte így, mert már reggel óta, karját a szeme elé téve henyélt a terrakotta háztető szélén, és lassan megsült a napon, akár a lapos, kovásztalan pitakenyér, amit a város legszegényebb polgárai az ablakpárkányokra tesznek ki, mivel nem engedhetnek meg maguknak egy téglából épült sütőt.

És te jó ég, mennyire elege volt a pitából, vagyis ahogy itt hívták, a *tegyyából*. Már hányingert kapott a ropogós lepény hagymás ízétől, mert hiába ivott rá, az íze megmaradt a szájában. Ha mostantól soha többé nem enne, akkor is túl sokat evett már.

Főleg azért, mert csak ennyire tellett neki, mióta két héttel ezelőtt kikötött Wendlynben és elindult a fővárosba, Varesébe, Császári Öfeliségének és a Föld Mesterének, Adarlan királyának parancsa szerint.

Amikor elfogyott a pénze, kényszerűségében az árusok kocsjáról csent teggyát és bort, mindezt nem sokkal azután, hogy vetett

egy pillantást a rendkívüli módon megerősített mész-kő-kastélyra, az elit örökre, a száraz, forró szélben büszkén lobogó kobaltszínű zászlókra, és elhatározta, hogy *nem* fogja megölni a kijelölt célpontjait.

Tehát teggyát... és bort lopott. A szőlő a fallal körülvett főváros körül magasodó hegyekből származott, és a száraz vörösbornak olyan íze volt, hogy először kiköpte, de most már kifejezetten élvezte. Főleg amióta elhatározta, hogy semmi nem fogja különösebben érdekelni.

A terrakottacserepek felé nyúlt, a háta mögé, az agyag boroskancsó után tapogatózott, amit reggel felvonszolt a tetőre. Tapogatta a cserepeket, és aztán...

Káromkodott. Hová az ördögbe lett a bora?

A világ megbillent, és ahogy felkönyökölt, elvakította a fény. Madarak köröztek felette, tisztas távolságban maradván a fehér farkú sólyomtól, ami egész reggel egy közeli kémény tetején gubbasztott a következő eledelére várva. Lent a bevásárlóutca színek és hangok pompás, nyüzsgő kavalkádja volt, bőgő szamarakkal, portékákat kínáló kereskedőkkel, egzotikus és ismerősnek tűnő ruhákkal és a macskakövön dübörgő kocsikerekkel. De hol az ördögben van a...

Ja, ott van. Bedugta az egyik súlyos, vörös cserép alá, hogy ne érje a nap. Ott volt, ahová rejtette órákkal ezelőtt, amikor felmászott a vásárcsarnok hatalmas épületének a tetejére, hogy megfigyelje a kastélyt szegélyező falakat két háztömbbel arrébb. Nagyon fontos feladatnak és hasznos ötletnek tűnt, de csak addig a pillanatig, amíg rájött, hogy szívesebben heverészne a hűvösben. Az árnyékok egyre csak hosszabbodtak, de aztán a fáradhatatlan wendlyni nap gyorsan felperzselte őket.

Celaena meghúzta a boroskancsót, vagyis csak meghúzta volna. Üres volt, amit végül is áldásnak érzett, mert *te jó ég*, iszonyúan

hasogatott a feje! Vizet akart és még teggyát. És esetleg valamit a szépen felhasadt, fájó ajkára és a lehorzsolts arccsontjára, a sebekre, amiket a múlt éjjel szedett össze a város egyik *tavernájában*.

Nyögve a hasára fordult, és az alatta nagyjából tízölnyi mélyen fekvő utcát figyelte. Tudta, hogy most fognak mindjárt elhaladni az örök. Az arcukat és fegyvereiket már korábban megjegyezte, éppúgy, mint a magas kastélyfalakon őrt állókét. Megjegyezte, hogy mikor és hogyan váltják egymást és hogyan nyitják ki a kastélyba vezető három hatalmas kaput. Úgy tűnt, hogy az Ashryverek, ahogy az őseik is, nagyon komolyan vették a biztonságot.

Tíz napja érkezett Varesébe, lóhalálában jött ide a kikötőből. Nem mintha égett volna a vágtyól, hogy megölje a célpontjait, hanem mert a város átkozottul nagy volt, és így a legjobb megoldásnak az tűnt a számára, ha egyszerűen meglép a bevándorlási hivatalnokok elől, ahelyett hogy regisztrálna és részt venne a kétségtelenül jóindulatú munkavállalási programjukban. És már alig várta, hogy megérkezzen a fővárosba, a tengeren töltött hetek során már mindentől elment a kedve, csak hevert a keskeny ágyán a kényelmetlenül szűk kabinban, vagy szinte vallásos buzgalommal köszörülte a fegyvereit.

Gyáva vagy, egyszerűen gyáva vagy – mondta neki Nehemia.

A köszörűkő is ezt visszhangozta. *Gyáva, gyáva, gyáva*. A szó folyamatosan, az út minden órájában a nyomában járt az óceánon.

Esküt tett, megesküdött rá, hogy felszabadítja Eyllwét. A kétségbeesés, a düh és a bánat pillanatai között, miközben hol Chaolra, hol a rémkulcsokra gondolt, mindarra, amit hátrahagyott és elveszített, tervet kovácsolt magának, amit partot érve követni fog. Igaz, örült és valószínűtlen terv volt ez a szolgasorba döntött királyság felszabadítására: megtalálja és megsemmisíti a rémkulcsokat, melyek

segítségével Adarlan királya felépítette szörnyű birodalmát. Boldogan feláldozná önmagát is ennek érdekében.

Csak magát és csak őt. Így kell lennie, az övékén kívül ne veszsen el több életet, elég, ha az ő lelke mocskolódik be. Egy szörnyeteg élete egy másik szörnyeteg pusztulásáért.

Ha már itt kell lennie, hála Chaol félresikerült jó szándékának, akkor legalább meg fogja szerezni a kérdéseire a válaszokat. Egyvalaki akadt Erileában, aki jelen volt, amikor a rémkulcsokat megkaparintotta egy hódító démoni faj, és három olyan hatalmas erejű mágikus eszközzé alakították át őket, amiket aztán évezredekig rejtettek, és majdnem a feledés homályába is merültek. Ez a személy Maeve tündérr királynő. Maeve mindenről tud, ami el is várható, ha valaki olyan vén, mint az országút.

Buta és bolond tervének első lépése egyszerű volt: felkeresi Maevét, megtudja tőle, hogyan semmisítse meg a rémkulcsokat, és aztán visszatér Adarlanba.

Ez a legkevesebb, amit megtehet. Nehemiáért és... sok más emberért. Az ő lelke már üres. Csak hamu és végtelen mélység honol benne, valamint egy a húsába belevéselt, megszeghetetlen eskü, amit egy olyan barátnőjének tett, aki az ő igazi énjét is ismerte.

Amikor kikötöttek Wendlyn legnagyobb kikötővárosában, ámulva figyelte, hogy a hajó milyen elővigyázattal közelíti meg a partokat: kivárták a hold nélküli, sötét éjszakát, aztán egy gályára pakolták fel őt és a többi adarlani menekült nőt, és a korallzátony titkos csatornáinál között eveztek a part felé. Érthető óvintézkedések: a zátony volt a fő védvonal, ami távol tartotta Adarlan légióit a partoktól. A király bajnokaként ennek megfigyelése is része volt itteni missziójának.

A tudata mélyén egy másik feladat is lapult: meg kell akadályoznia a királyt abban, hogy kivégezze Chaolt vagy Nehemia családját.

A király megígérte, hogy megteszi, ha kudarccal jár a küldetése, hogy megszerezze Wendlyn haditengerészeti védelmi terveit és a napforduló bálon merényletet kövessen el a király és a herceg ellen. De ezeket a gondolatokat elhessegette, amikor kikötöttek és a menekült nőket összerelték, hogy a kikötői hivatalnokok regisztrálják őket.

A nők többségén messziről látszott, hogy mennyire rettegnek, a tekintetükben ott égett mindannak a borzalomnak a visszfénye, amit Adarlanban átéltek. Celaena miután a partraszállást övező zűrzavarban eltűnt a hajóról, még egy közeli háztetőn lapult egy ideig, amikor a nőket egy épületbe kísérték, hogy lakóhelyet és munkát találjanak nekik. De a wendlyni hivatalnokok később az egyik nép telenebb városrészbe is elvihették volna őket, ahol kényük-kedvük szerint bánhatnak velük. Megeshetett volna, hogy eladják vagy bántalmazzák őket. Hiszen csak menekültek voltak, senki sem akarta, hogy idejöjjenek, és jogaik sem voltak. Szavuk sem volt.

De nem csak az üldözési mániája miatt időzött a tetőn. Nem. Nehemia is maradt volna, hogy megbizonyosodjon róla, biztonságban vannak. Celaena csak azután indult el a fővárosba vezető úton, amikor látta, hogy a nőkkal minden rendben.

Csupán az idejét akarta elütni valamivel, amikor arra próbált rájönni, hogyan jusson be a királyi palotába, és eldöntötte, hogyan fogja végrehajtani a terve első lépéseit. És közben próbált nem gondolni Nehemiára.

Minden olyan könnyen ment, mint a karikacsapás. Kis erdőkben és pajtákban rejtőzött el, akár egy árnyék, úgy haladt át a vidéken.

Wendlyn. Mítoszok és szörnyek hona, valósággá vált legendák és rémálmok földje.

A királyságot meleg, sziklás homok és sűrű erdő borította, ami egyre zöldebbé vált, ahogy az ország belseje felé tartva a dombok

magas hegyekké csúcsosodtak. A tengerpart és a főváros környéke száraz volt, mintha a nap a legszívósabb növényzeten kívül mindent felégetett volna. Nagyon különbözött attól a nedves, fagyott birodalomtól, amit maga mögött hagyott.

A bőség és a lehetőségek országa, ahol a férfiak nem egyszerűen elragadták, amit akartak, ahol az ajtókat nem zárták és ahol az emberek egymásra mosolyogtak az utcán. Nem mintha különösebben érdekelte volna, hogy mosolyognak rá vagy sem. Néhány nap elteltével egyszer csak nagyon neheze égett, hogy bármi iránt is érdeklődést tanúsítson. Akármilyen elhatározást, dühöt vagy *bármit* is érzett akkor, amikor Adarlant elhagyta, az lecsillapodott, felfalta a bensőjét rágó üresség.

Négy nappal ezelőtt pillantotta meg a hegység lábánál elterülő impozáns fővárost. Varese, a királyság lüktető szíve, ahol az édesanyja is született.

Ugyan Varese tisztább volt, mint Résvár, és a jólétet a felsőbb és alsóbb rétegek is bőséggel élvezhették, de mégiscsak főváros volt ez is: nyomornegyedekkel és sikátorokkal, örömlányokkal és szerencsejátékosokkal – és nem tartott túl sokáig, hogy megtalálja az árnyékos oldalát.

Az alatta húzódó utcán három őr állt és csevegett. Celaena az állát a kezébe támasztva látta, hogy a királyság többi őréhez hasonlóan ők is könnyű vértet és jó néhány fegyvert viselnek. A híresztelések szerint a wendlyni katonákat a tündérek edzették, hogy kíméletlenek, ravaszak és fürgék legyenek. Celaena számos okból kifolyólag nem óhajtott utánajárni annak, hogy ez valóban így van-e. De tényleg sokkal éberebbnek tündek, mint egy átlagos résvári őr, még akkor is, ha eddig nem vették észre, hogy egy orgyilkos bujkál

közöttük. De Celaena mostanában már tudta, hogy őt csak egyetlen veszély fenyegeti, mégpedig saját maga.

Hiába sütkérezett a napon minden áldott nap, hiába mosakodott meg mindig, ha a város számos olyan terének egyikére ért, ahol szökőkút csobogott. Még mindig érezte magán Archer Finn vérét, mert az beszivárgott a bőrébe és a hajába. Varese városának állandó zaja és ritmusa ellenére még most is hallotta Archer nyögését, amikor kibelezte a kastély alatti alagútban. És hiába volt a bor és a rekkenő hőség, most is maga előtt látta Chaol rettegéstől eltorzult arcát, amikor tudomást szerzett az ő tündér származásáról és arról a szörnyű hatalomról, ami könnyen elpusztíthatja őt, valamint arról, hogy ő milyen üres és sötét belül.

Gyakran eltűnődött azon, hogy Chaol vajon rájött-e a rejtély megoldására, amit a résvári kikötőben adott fel neki. És ha már felfedezte az igazságot... Nem, ilyen messzire soha nem hagyta magát gondolatban merészkedni. Nem, most nem volt itt az ideje annak, hogy Chaolra gondoljon, az igazságra vagy bármi olyasmire, ami a lelkét olyan erőtlenné és elgyötörtté tette.

Finoman hozzáért felhasadt ajkához és fintorogva nézett a piacon álló örökre, de ettől csak még jobban megfájdult a szája. Megérdemelte az ütést annál a verekedésnél, amit ő provokált ki az elmúlt éjjel a tavernában. Akkorát rúgott egy férfi lába közé, hogy a megrúgott nemes testrészt az illető torkáig csúszott fel, és amikor a férfi újra levegőt tudott venni, akkor enyhén szólva is nagyon dühös volt. Celaena elvette a kezét a szájától, és még egy kis ideig figyelte az öröket. Nem vettek át kenőpénzt a kereskedőktől, és nem is zsarolták vagy fenyegették őket, mint a résvári örök és hivatalnokok. Itt minden ór és katoná, legalábbis akiket eddig látott, olyan egyformán... jónak tűnt.

Ahogy Galan Ashryver, a wendlyni koronaherceg is jó volt.

Valami bosszúsághoz hasonló érzés ébredt benne, és egyszerűen kinyújtotta a nyelvét. Az örökre, a piacra, a sólyomra a szomszédos kéményen, a palotára és a benne élő hercegre. Azt kívánta, bárcsak ne fogyott volna el olyan korán a bora.

Már egy hete rájött, hogy hogyan juthatna be a palotába, akkor volt három napja, hogy Varesébe érkezett. Már egy hét is eltelt a borzalmas nap óta, amikor az összes terve dugába dőlt.

Hűvös szellő csapta meg, fűszerek illatát hozva magával az utcát szegélyező üzletekből: muskotály, kakukkfű, kömény, citromverbéna illatát érezte. Mély levegőt vett, hogy az illatok kitisztítsák a tűző naptól és bortól zavaros fejét. Harangszó hallatszott az egyik szomszédos hegyi városból, és a város egyik terén egy kobzos vidám, déli dallamot kezdett játszani. Nehemia imádkozta volna ezt a helyet.

A világ óriási sebességgel omlott össze. Elnyelte a szakadék, ami most benne élt. Nehemia soha nem látja már Wendlynt. Soha nem bóklászik a fűszerpiacon, soha nem hallgatja a harangszót a hegyről. Mellkasára halott súly nehezedett.

Amikor Varesébe érkezett, a tervét szinte tökéletesnek érezte: próbált rájönni a királyi palota védelmének nyitjára, és azon törte a fejét, hogy hogyan fogja megtalálni Maevét, hogy kikérdezze a kulcsokról. Minden olyan simán, hibátlanul ment, egészen addig, amíg...

Míg azon az istenektől elátkozott napon észre nem vette, hogy az örök a déli falnál minden délután kettőkor kihagynak egy részt, és rájött, hogy a kapu szerkezete hogyan működik. Míg egy nemesi kúria tetején lapulva meg nem látta Galan Ashryvert kilovagolni azon a kapun.

Nem a látványa dermesztette meg, olajbarna bőre és sötét haja. Nem az a tény, hogy még ilyen távolságból is látta türkizkék szemét,

ami olyan volt, mint az övé. Ő ezért hordott rendszerint csuklyát az utcán.

Nem. Az nyűgözte le, hogy milyen ujjongással köszöntötték őt az emberek.

Ujjongva köszöntötték őt, a hercegüket. Imádták magával ragadó mosolyát, rajongtak könnyű, a szűnni nem akaró napsütésben csillogó páncéljáért, amikor katonáival az északi part felé lovagolt, hogy újra a blokádtörő hajókra szálljanak. *Blokádtörő hajóra*. Pont az ő célpontja, a herceg volt egy átkozott blokádtörő, Adarlan ellenfele és az emberei *imádták* emiatt.

Háztetőről háztetőre ugrálva követte a herceget és az embereit a városon keresztül, elég lett volna egyetlen nyílvevessző a türkizkék szemekbe, és a herceg halott lett volna. De Celaena csak követte őt végig a városfalig, miközben az éljenzés és ujjongás csak fokozódott, az emberek virágokat hajigáltak, és mindenkiről csak úgy sugárzott, hogy mennyire büszkék tökéletes hercegükre.

Éppen akkor ért a városkapuhoz, amikor azt kinyitották, hogy átengedjék a herceget. És amikor Galan Ashryver kilovagolt az alkonyatba, a háborúba és a dicsőségbe, hogy harcoljon a jóért és a szabadságért, Celaena a tetőn maradt, míg a herceg már csak egy apró pont volt a távolban.

Aztán elment a legközelebbi tavernába, és belekeveredett élete legvéresebb, legbrutálisabb, általa provokált verekedésébe, és már a városőröket kellett hívni, hogy tegyenek rendet. Pillanatokkal azelőtt távozott, hogy mindenkit kalodába zártak volna. Az orra vére végigfolyt az ingén, vért köpött a macskakövekre, és ekkor határozta el, hogy nem tesz *semmit*.

A tervének semmi értelme nem volt. Nehemia és Galan felszabadították volna a világot, és Nehemiának még élnie kellene. A herceg

és a hercegnő együtt le tudta volna győzni Adarlan királyát. De Nehemia meghalt, és az ő esküje, az ő buta, szálnalmas esküje egy fityinget sem ér, ha egyszer léteznek olyan hőn szeretett trónörökösök is, mint Galan, aki annyival többet tehetne nála. Bolond volt, amikor azt az esküt tette.

De még Galan is, még ő is csak egy porszem Adarlan ellen, pedig neki egy egész armada áll a rendelkezésére. Ő pedig egyedül van, a maga kis eltékozolt életével. Ha Nehemia sem volt képes megállítani a királyt... akkor az ő terve, hogy kapcsolatba lép Maevével... hát ez teljesen hiábavaló.

Szerencsére még nem látott egyetlen tündért sem, vagy a mágiának bármilyen nyomát. Mindent megtett azért, hogy ezt elkerülje. Már azelőtt, hogy meglátta volna Galant, távol tartotta magát a piaci bódéktól, ahol a gyógyulástól a varázsitalokig és az ékszeresekig mindenféle portékát kínáltak. Ezen helyek környéke rendszerint tele volt utcai előadóművészekkel vagy olyan haszonlesőkkel, akik pénzzé tették a tehetségüket. Kitapasztalta, hogy a „mágiaárusok” mely tavernákba járnak szívesen, és nagy ívben elkerülte ezeket a helyeket. Mert néha érzett egy csörgedező, tekerdő *dolg*ot a lény legmélyén. Néha megérezte annak vibráló energiáját.

Egy hete mondott le a tervéről és adta át magát a teljes közönynek. Gyanította, hogy még jó pár hét el fog telni, mire végképp eleget lesz a teggyából, vagy abból, hogy pusztán az izgalom kedvéért minden éjjel verekedésbe keveredjen, vagy hogy egész nap a háztetőn heverjen és száraz bort vedeljen.

De teljesen el volt tikkadva, a gyomra korgott, így lassan összekaparta magát, és feltápáskodott a tető széléről. Lassan mozgott, de nem az éber őrszemek miatt, hanem mert tényleg szörnyen hasogatott a feje. Nem bízott magában, hogy eléggé tud vigyázni, és nem fog lepottyanni.

Az ereszcsonnáról pillantása a bevásárlóutcáról elvezető sikátorba vándorolt, onnan pedig a tenyerén húzódó vékony hegre tévedt. A heg emlékeztető volt szálnalmas ígéreterére, amit Nehemia félig fagyott sírjánál tett egy hónappal ezelőtt, emlékeztető mindenre, amivel kapcsolatban kudarcot vallott. Mint az ametisztköves gyűrűje, amit minden éjszaka eljátszott, de még napkelte előtt visszanyert.

Képtelen volt eljátszani a gyűrűt. Hiába történt annyi minden, hiába játszott szerepet Chaol Nehemia halálában, ő pedig hiába vert szét mindent, ami köztük volt: már háromszor veszítette el kártyán, hogy aztán visszanyerje, mindegy, milyen módon. A bordák közé csúsztatott tör rendszerint sokkal meggyőzőbb volt bármilyen érvnél.

Szinte csodának érezte, hogy sikerült lejutnia a sikátorba, ahol az árnyékok hirtelen elvakították. Kezével a hűvös kőfalnak támaszkodva próbálta a szemét hozzászoktatni a fényviszonyokhoz és várta, hogy szűnjön a fejfájása. Egy nagy rakás szerencsétlenség volt, egy nagy rakás átkozott szerencsétlenség. Kíváncsi volt, mikor fogja azt kívánni, hogy ne legyen az.

A bűz előbb csapta meg az orrát, mint hogy meglátta volna a „tulajdonosát”. Aztán egyszer csak ott voltak a tágra nyílt, elsárgult szemek az arcában, és egy fonnyadt, repedezett száj azt sziszegte:

– Te kis csavargó trampli! Nehogy még egyszer itt lássalak a portám előtt!

Celaena hátrébb lépett, és csak pislogott a csavargó nőre és a „portájára”, ami voltaképp csak egy falmélyedés volt, teletömve szeméttel, és olyan dolgokkal, amik leginkább a nő cókmojkait tartalmazó zsákok lehettek. Görnyedt volt, a haja zsíros, a fogai helyén csonkok. Celaena hunyorogva nézte. Dühös, félőrült és mocskos.

Védekezően felemelte a kezét, hátrált egy lépést, majd még egyet, és bocsánatkérést rebegett.

A nő hatalmas köpése egyujjnyira landolt a poros csizmája előtt. Annyi energiát sem tudott összegyűjteni, hogy undorodjon vagy dühös legyen, ezért egyszerűen elsétált volna, de aztán, amikor fel-emelte unott tekintetét a köpetről, végignézett magán.

Piszkos, foltos, poros és szakadt volt rajta a ruha. Nem beszélve arról, hogy förtelmesen büzlött, és ez a csavargó őt is... csavargónak nézte, aki el akarja foglalni a helyét.

Hát nem *csodálatos*? Ennél már nincs lejjebb, még neki sem. Egyszer talán majd nevetni fog rajta, feltéve, ha még emlékezni fog rá. Egyébként nem tudta volna felidézni, hogy mikor nevetett utoljára.

Legalább azt némiképp vigasztalónak találta, hogy ennél rosszabb már nem lehet.

De ekkor a háta mögül, az árnyékból egy mély férfihang röhögése ütötte meg a fülét.

2.

FEJEZET

A FÉRFI A SIKÁTOR VÉGÉBEN EGY TÜNDÉR VOLT.

Tíz év után, kivégzések és városok felégetésének tíz éve után, egy tündér ólálkodik utána. Egy igazi, háromdimenziós tündér. Nem volt esélye a menekülésre, amikor tőle néhány lépésre felbukkant az árnyékból. Mindenki elhallgatott, a csavargó a falmélyedésben és a többiek is a sikátorban. Olyan csend lett, hogy Celaena újra hallotta a távoli hegyekben kongó harangokat.

Magas volt, széles vállú, testén mindenütt izom feszült, igazi, csupa erő férfi. Egy poros fénynyalámban állt, ezüstös haja csillogott.

A sikátorban már finoman hegyes fülei és kissé hosszúkás szemfoga láttán is mindenki becsinált az ijedségtől, beleértve a nyüszítő örült nőt is Celaena mögött. De a férfi rideg arcának bal oldalán ráadásul még egy pokoli tetoválás is díszelgett, és a fekete tintával rajzolt örvénylő vonal éles kontrasztban állt napbarnított bőrével.

Lehet, hogy a rajzolat csak dísz volt, de Celaena emlékezett még annyira a tündérnyelvre, hogy meglássa egy ilyen művészi ábrázolásban is a szavakat. A tetoválás a halántékánál kezdődött, majd az

állkapcsán haladt le, végig a nyakán, ahol eltűnt világos köpenye és palástja alatt. Celaena úgy sejtette, hogy a tetoválás a ruha alá rejtve folytatódik a testén, ahogy a legalább fél tucat fegyverét is rejtve viselte.

Amikor a lány benyúlt a palástja alá dugott törérrt, átfutott rajta, hogy a férfi akár jóképű is lehetne, ha fenyőzöld szemében nem csillogna az erőszak ígérete.

Tévedés lett volna fiatalnak mondani, sőt tévedés lett volna bármit is mondani róla, azon kívül, hogy harcos. Akkor is harcos, ha nincs a hátára szíjazva a kard vagy nincsenek ördögi kések az oldalán. Halálos eleganciával és biztonsággal mozgott, tekintete úgy pásztázta végig a sikátort, mintha csatamezőn sétálna.

Celaena kezében átmelegedett törének markolata, próbálta felvenni a megfelelő pozíciót, és meglepve tapasztalta, hogy fél. És ennek tetejébe még a sűrű köd is felszállt, ami az elmúlt hetekben teljesen eltompította az érzékeit.

A tündérharcos pedig csak jött előre a sikátorban, térdig érő bőrcsizmájában hangtalanul lépkedett a macskaköveken. A néhány lézengő visszahúzódott, egyesek a napos utca felé iramodtak, mások kapualjakba, vagy bárhová, csak elmeneküljenek kihívó tekintete elől.

A férfi éles tekintete az övébe fúródott, de Celaena ekkor már rég tudta, hogy a tündér miatta jött, és nem is akárkinek a megbízásából.

Szem alakú amulettje után nyúlt, de nagy riadalmára nem találta a nyakában. Chaolnak adta, amikor elutazott, hogy ez talán majd megóvja. Ő pedig valószínűleg eldobta, amint rájött az igazságra. De az is lehet, hogy Chaol már az ellensége. Talán elmond mindent Doriannek, és akkor a páros mindkét tagja biztonságban lesz.

Hallgathatott volna az ösztönére, ami azt sugallta, hogy gyorsan iszkoljon vissza az ereszcstornán át a tetőre, de hirtelen eszébe

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

jutott a sutba vágott terve. Talán egy istennek eszébe jutott, hogy még életben van, és úgy döntött, hogy odadob neki egy koncot? Találkoznia kell Maevével.

Nos, most szemtől szemben állt Maeve egyik elit harcosával, aki készen állt és várt.

És a belőle áradó ellenségességből ítélve nem igazán örül neki.

A sikátorban továbbra is síri csend honolt. A tündér figyelmesen szemlélte őt. Az orrlyukai kissé kitágultak, mintha...

Az ő szagát szimatolná.

Némi elégedettséggel töltötte el annak tudata, hogy a ruhája borzalmas szagot áraszt, de a tündér nem erre figyelt. Nem, az ő szagát szimatolta, a származását, a vérét, hogy ki ő. Ha ezek előtt az emberek előtt megmondja a nevét, akkor Galan Ashryver egyből rohanni fog haza. Az öröket riadóztatják, és ez egyáltalán nem illik a tervébe.

Ez a rohadék valami ilyesmire készülhet, csak hogy megmutassa, hogy ki itt a főnök. Celaena ezért minden erejét összeszedte és az ellenfele felé sétált, közben pedig próbálta felidézni, hogy hónapokkal ezelőtt mit tett volna, amikor a világ még nem vált pokollá.

– Örülök, hogy összefutottunk, drága barátom! – búgta. – Tényleg nagyon boldog vagyok.

Nem törődött a körülöttük figyelő döbbent arcokkal, és kizárólag a tündérrel foglalkozott, tetőtől talpig szemügyre vette. A férfi olyan mozdulatlanul állt, amilyen mozdulatlanságra csak a halhatatlanok képesek. Erősen igyekezett visszafogni a pulzusát és lélegzetét. Valószínűleg hallotta még a lélegzését is, és minden benne tomboló érzést kiszagolt. Előtte nem lehet nagyozni, felválni, nem, ennek itt semmi esélye. Valószínűleg nem tudná legyőzni. Hiába ő Celaena Sardothien, a férfi egy tündérharcos, és valószínűleg már legalább ezer éve az.